

Arrest

nr. 128 883 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2014 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBUIF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 13.01.2014 asiel in België. Hij legde een geldige identiteitskaart van Syrië voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 08.01.2014 werden geregistreerd in Hongarije vanwege illegale binnenkomst.

De betrokkene werd gehoord op 15.01.2014 en verklaarde dat op 08.12.2013 van Syrië naar Turkije ging. Na een verblijf van een viertal dagen bij een vriend in Gaziantep reisde de betrokkene per bus door naar Istanbul, vanwaar hij op 26.12.2013 per vrachtwagen vertrok. De betrokkene stelde verder dat hij drie dagen later in Hongarije aankwam. Hij verbleef naar eigen zeggen twaalf of dertien dagen in Hongarije in een woning van de "smokkelaar". De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd omdat hij op illegale wijze de grens overschreed, maar dat hij geen asiel vroeg in Hongarije.

Op 24.01.2014 werd een verzoek voor overname op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 gericht aan de Hongaarse instanties, die op 29.01.2014 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 29.12.2013 asiel vroeg in Hongarije, maar daarna verdween met onbekende bestemming.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België de mensenrechten respecteert en omdat hij van kleinsaf aan al van België houdt. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Hongarije omdat hij van in den beginne naar België wilde komen en in België wil blijven. De betrokkene voegde toe dat hij geen problemen kende in Hongarije, waar hij naar eigen zeggen maar korte tijd verbleef en geen problemen kende met de instanties.

In een schrijven van zijn raadsman d.d. 22.02.2014 vraagt de betrokkene dat de Belgische instanties zijn asielaanvraag zouden behandelen. Een overdracht aan Hongarije zou volgens de betrokkene een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) betekenen. Volgens de betrokkene is het risico dat hij geen toegang tot de asielprocedure zal krijgen en bijgevolg geen bescherming zal krijgen groot. Verder worden de meeste asielzoekers volgens de betrokkene in detentie geplaatst en bestaat er geen effectief rechtsmiddel tegen detentie. De Hongaarse opvangcentra voldoen volgens de betrokkene niet aan de nodige medische, hygiënische en andere basisbehoeften. Ten slotte stelt de betrokkene dat personen, die het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming verwerven, vaak dakloos worden en zich niet kunnen beroepen op basisrechten. De betrokkene citeert uit ondermeer de volgende rapporten : UNHCR, "Observations on the situations of asylum-seekers and refugees in Hungary, april 2012; United Nations Human Rights Office of the High Commissioner for Human Rights. Working Group on Arbitrary Detention, "Statement upon the conclusions of its visit to Hungary (23 September - October 2013); Hungarian Helsinki Committee, "Brief information note on the main asylum related legal changes in Hungary as of 1 July 2013", 28 juni 2013. De betrokkene meldde verder dat hij een in België verblijvende nicht heeft. Dit familielid en haar gezin zouden de betrokkene naar eigen zeggen tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag kunnen huisvesten en ondersteunen.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die

Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals boven vermeld stelde de betrokkene dat het risico dat hij geen toegang tot de asielprocedure zal krijgen en bijgevolg geen bescherming zal krijgen groot is. Hij verwees hierbij naar een passage uit het rapport van het UNHCR ("Observations on the situations of asylum-seekers and refugees in Hungary, april 2012). We benadrukken dat het UNHCR dit rapport in december 2012 aanvulde en in bijzonder met betrekking tot personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen (UNHCR, "Note on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - update", December 2012). In deze update wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen wel toegang hebben tot de asielprocedure : "UNHCR observes that Hungary no longer déniés an examination on the merits of asylum daim where asylum-seekers transit through Serbia or Ukraine prior to their arrivai in Hungary. Such asylum-seekers are no longer retumed to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum procédures in Hungary has improved for those asylum-seekers retumed to Hungary under the Dublin II system whose daims had not been examined and dedded in Hungary (i.e. those for whom no final in-merit décision on the substance of the daim for international protection had been taken). Such asylum-seekers have access to an in-merit examination of their daims upon their retum, provided they make a formal application to (re)-initiate the examination of the previously-made asylum daim. They will then not be detained and may await the outcome of their procedure in Hungary, pagina 2, alinéa 1).

Betreffende de bewering van de betrokkene dat de meeste asielzoekers in detentie worden geplaatst verwijzen we naar bovenvermelde passage uit het update-rapport van het UNHCR van December 2012, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Hongarije worden overgedragen en kenbaar maken een eerder ingediende asielaanvraag verder te zetten niet in detentie worden geplaatst. Ook het uit september 2013 daterende rapport van AIDA bevestigt dit : "Asylum seekers, who are retumed under the Dublin Régulation, shall not be detained either, unless they already have a closed case in HungaryMărta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivân & Anikô Bakonyi; "National Country Report Hungary AIDA - Asylum Information Database", 05.09.2013, pagina 18, alinéa 7).

Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije in december 2013 ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Op grond van bovenvermelde argumenten is er ons inziens geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene niet het geval zal zijn.

Betreffende de volgens de betrokkene ondermaatse en mensonwaardige omstandigheden van opvang in Hongarije merken we op dat de betrokkene op één passage na verwijst naar het reeds eerder vermelde UNHCR- rapport van april 2012. in de door de betrokkene aangehaalde passage van het rapport van het Hungarian Helsinki Committee van 28.06.2013 wordt gesteld dat bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht om het opvangcentrum van Debrecen te ontlasten.

Betreffende de bewering dat personen, die in Hongarije de status van vluchteling of subsidiaire bescherming verwierven, vaak dakloos worden en zich niet kunnen beroepen op basisrechten benadrukken we dat personen, die de status van vluchteling of subsidiaire bescherming verwierven, worden overgebracht naar een opvangcenytrum in Bicske ("pre-integration reception centre"), waar ze zes maanden kunnen verblijven (AIDA- rapport, pagina 35, alinéa 4). Verder zijn er op grond van de door de betrokkene aangebrachte elementen geen redenen om te besluiten dat personen, die in Hongarije de status van vluchteling of subsidiaire bescherming verwierven, niet volgens dezelfde

voorwaarden als Hongaarse onderdanen toegang hebben tot bijvoorbeeld sociale bijstand en huisvesting.

Afsluitend zijn we van oordeel dat uit een analyse van rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Julia Ivân & Anikô Bakonyi; "National Country Report Hungary - AIDA - Asylum Information Database", 05.09.2013; Grusa Matevzic, "Dublin II Régulation National Report - Hungary - European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation", oktober 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia - Update.", december 2012; Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Stellungnahme Ungarn - Verwaltungsgericht München", 30.12.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Hongarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Hongarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Hongarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Wat de in België verblijvende nicht van de betrokkene betreft merken we op dat deze persoon niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013. Verder wijzen we er op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende familie noodzakelijk maakt.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 15.01.2014 een gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag echter geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Hongarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grand is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse instanties..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Enig middel : Schending van de materiële motiveringsplicht iuncto het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 3 lid 25 2 Dublin III-verordening en artikel 3 EVRM.

2.1.1 Schending van de materiële motiveringsplicht

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys; Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. MAST, A. ALEN en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, 636-638.) (...) (P. VAN ORSHOVEN, De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen", R.W. 1991-92, 488; J. IN 'T VELD en N. KOEMAN, Beginselen van behoorlijk bestuur, 1985, 38 en 99-100.) Tevens verplichten de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 aan verweerster om in haar beslissing de juridisch en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen op een afdoende wijze op te nemen. (zie RvS 6 september 2002, nr. 110 071 en RvS 21 juni 2004, nr. 132 710) De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. VAN ORSHOVEN, "De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen», R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.) De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET daadkrachtig is en dit om volgende reden: Verweerster stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker doch dat deze door Hongarije behandeld dient te worden op basis van artikel 18(l)b van de Dublin III-verordening. Artikel 18(l)b Dublin III-Verordening bepaalt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht :

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikel 23, 24,25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Verzoeker heeft steeds betwist dat hij in Hongarije een asielaanvraag zou hebben ingediend. Dit blijkt ook geenszins uit het administratief dossier. Het is uiteraard niet omdat het "Office of Immigration and Nationality" in een brief van 29/01/2014 beweert dat verzoeker asiel zou hebben aangevraagd, dat dit ook zo is. Het door verweerster aangehaalde rapport van AIDA van 2013 vermeldt op pag. 12 dat de asielaanvraag persoonlijk en schriftelijk dient te gebeuren. "The application should be lodged in writing and in person by the person seeking protection at the asylum authority." (stuk 4) Er bevindt zich geen enkel document in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend in Hongarije. Verzoeker betwist dit bovendien ten stelligste. Het is ook onwaarschijnlijk dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend in Hongarije aangezien:

- verzoeker specifiek naar België is gevlucht in de hoop om, behalve bescherming te kunnen krijgen van de overheid, ook steun te kunnen vinden bij zijn familie om de gruweldaden en het buitensporig geweld dat hij heeft meegemaakt in Syrië, te kunnen verwerken;

- verzoeker reeds het slachtoffer werd van een hardhandig optreden van de politiediensten en vreest dat bij een eventuele asielprocedure in Hongarije hij het slachtoffer zal worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Aangezien verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in Hongarije en verweerster dit ook geenszins aantoon, beantwoordt haar beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 18(l)b van de Dublin III-verordening niet aan de realiteit is deze ook niet daadkrachtig.

2.1.2. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerster de verplichting op om haar beslissing op een correcte wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding waarbij alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken in acht moeten genomen worden. Tijdens het interview op 15/01/2014 werd door een aangestelde van verweerster neergeschreven dat: Verzoeker geen familieleden zou hebben in België (pag. 8 verslag). Verzoeker in Hongarije geen problemen heeft gekend (pag. 10 verslag). Deze beide stellingen zijn niet waar en verzoeker heeft dit ook nooit verklaard. In de bestreden beslissing stelt verweerster: (...). Verzoeker wenst te benadrukken dat deze neerslag in het verslag niet overeen komt met hetgeen verzoeker verklaard heeft tijdens het interview. Verzoeker heeft tijdens dit interview gezegd dat hij tijdens zijn korte verblijf in Hongarije reeds het slachtoffer werd van fysiek en verbaal geweld vanwege de Hongaarse politiediensten. Verzoeker heeft ook meegedeeld dat hij angst heeft voor zijn fysieke en mentale integriteit wanneer hij zou worden overgebracht naar Hongarije. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat hij naar België is gevlucht omdat hij hier familie

heeft die hem kan opvangen en ondersteunen. Het kan verzoeker geenszins kwalijk genomen worden dat hij deze argumenten pas aanbrengt in het verzoekschrift aangezien hij niet in de mogelijkheid was om te controleren dat hetgeen wat hij verklaarde ook effectief werd vertaald en neergeschreven in het verslag. Alleszins blijkt dat verzoekster zich onmogelijk op de juiste feiten heeft kunnen baseren om tot haar beslissing te komen, hetgeen een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.3. Schending van artikel 3 §2 lid 2 Dublin III-Verordening en artikel 3 EVRM Artikel 3 §2 lid 2 Dublin III-Verordening bepaalt: (...). Artikel 3 EVRM bepaalt dat: (...). Wat het onderzoek van een algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van mensenrechten (bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./ België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67, EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Verzoeker heeft in zijn brief aan verweerder talrijke onafhankelijk en recente rapporten aangehaald waaruit blijkt dat een overname door Hongarije een schending van art. 3 EVRM en art. 4 Handvest EU met zich meebrengt.

- Zo wees verzoeker erop dat het risico groot is dat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot de asielpprocedure en dat hij bijgevolg ook geen bescherming zal kunnen bekomen. Zie UNHCR, "Observations on the situations of asylum-seekers and refugees in Hungary", April 2012, - <http://www.refworld.org/docid/4f9167db2.html> (stuk 5).

- Tevens wees verzoeker erop dat de meeste asielzoekers in Hongarije terecht komen in detentie en dat de criteria om asielzoekers in detentie te plaatsen en te behouden in juli 2013 nog verzaamd waren. Uit de rapporten blijkt bovendien dat hiertegen geen effectief rechtsmiddel openstaat en dat de situatie in deze detentiecentra vaak mensonwaardig is. Zie UNITED NATIONS HUMAN RIGHTS OFFICE OF THE HOGH COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS, Working Group on Arbitrary Détection, "Statement upon the conclusion of its visit to Hungary (23 September-2 October 2013)" <http://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=13816&LangID=E> (stuk 6), Zie HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, "Brief information note on the main asylum related legal changes in Hungary as of 1 July 2013, 28 June 2013" <http://helsinki.hu/wpcontent/uploads/HHC-update-hungary-asylum-l-July.pdf> (stuk 7), Zie UNHCR, "Observations on the situations of asylum-seekers and refugees in Hungary", April 2012, - <http://www.refworld.org/docid/4f9167db2.html> (stuk 5)

- Nog blijkt uit de rapporten dat zelfs wanneer asielzoekers niet in detentie geplaatst worden, zij eveneens in schrijnende en mensonwaardige omstandigheden hun asielpprocedure moeten doorlopen aangezien de opvangcentra vaak niet voldoen aan de nodige medische, hygiënische en andere basisbehoeften. Zie HUNGARIAN HELSINKI COMMITTEE, "Brief information note on the main asylum related legal changes in Hungary. as of 1 July 2013, 28 June 2013" <http://helsinki.hu/wpcontent/uploads/HHC-update-hungary-asylum-l-July.pdf> (stuk 7), Zie UNHCR, "Observations on the situations of asylum-seekers and refugees in Hungary", April 2012, - <http://www.refworld.org/docid/4f9167db2.html> (stuk 5)

- Ook stelt men vast dat wanneer asielzoekers toch een beschermingsstatuut krijgen, de vluchtelingen en voornamelijk de subsidiair beschermden vaak dakloos worden en zich niet kunnen beroepen op hun basisrechten ten gevolge van een gebreke aan integratiemogelijkheden, opvang, geen of beperkte mogelijkheden tot gezinshereniging,... Zie UNHCR, "Observations on the situations of asylum-seekers and refugees in Hungary"; April 2012, - <http://www.refworld.org/docid/4f9167db2.html> (stuk 5). Verweester stelt in haar beslissing dat de bezorgdheden van verzoeker achterhaald zouden zijn gelet op de aanvullende nota van de UNHCR uitgebracht in december 2012. Deze beperkte aanvullende nota verduidelijkt de nieuwe wetgeving doch toont geenszins aan dat de nieuwe wetgeving ook wordt toegepast in de praktijk. Deze aanvullende is bovendien zeer beperkt. Uit een verslag van het Hungarian Helsinki Committee van 2013 blijkt dat er sinds de wetwijziging van 1 juli 2013 net uitgebreidere gronden zijn voor detentie: (...). Dit bovenstaande blijkt dus dat de kans groot is dat de Hongaarse autoriteiten zich zullen beroepen op voorwaarde B), namelijk dat verzoeker de voortgang van de asielpprocedure verhinderd heeft, om hem in detentie te plaatsen zonder dat hiertoe een effectief rechtsmiddel bestaat. Wat betreft de omstandigheden na het verstrijken van een beschermingsstatus stelt verweester alleen dat personen met een internationale beschermingsstatus voor 6 maanden kunnen worden opgevangen in een opvangcentrum in Bicske. Het verslag van de UNHCR van april 2012 stelt evenwel dat: (...). De aanvullende nota die de UNHCR in december 2012 publiceerde, had enkel betrekking op de nieuw aangenomen wetgeving met betrekking tot de asielpprocedure en gaat niet in op de situatie van erkend vluchtelingen of personen met subsidiaire bescherming. Aangezien de UNHCR daarover nog geen update heeft gepubliceerd, blijven de bevindingen van april 2012 gelden en deze zijn uiterst onrustwekkend. Ondanks de door verzoeker geuite vrees van verzoeker heeft verweester in casu met ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Hongarije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen zoals blijkt uit de verschillende rapporten."

2.2. In een eerste onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij uit kritiek op het motief dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag doch dat deze door Hongarije dient te worden behandeld op basis van artikel 18 (1) b van de Verordening. De verzoekende partij betoogt dat zij steeds betwist heeft dat zij in Hongarije een asielaanvraag heeft ingediend, en het niet is omdat de Hongaarse autoriteiten beweren dat zij een asielaanvraag heeft ingediend, dat dit ook zo is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris aan de Hongaarse autoriteiten een verzoek voor overname gericht op grond van artikel 13 (1) van de Verordening 604/2013. De Hongaarse autoriteiten hebben vervolgens op 29 januari 2014 hun akkoord met de overname meegedeeld, waarbij zij er uitdrukkelijk op hebben gewezen dat de verzoekende partij op 29 december 2013 in Hongarije asiel had aangevraagd, doch verdwenen was. De Hongaarse autoriteiten bevestigden derhalve hun akkoord met de terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013. Dit artikel luidt als volgt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

De gemachtigde van de staatssecretaris vermag voort te gaan op de informatie die hem door een andere lidstaat in toepassing van de Verordening 604/2013 wordt bezorgd, en heeft niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing tot weigering van verblijf genomen. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De betrokkene werd gehoord op 15.01 .2014 en verklaarde dat op 08.12.2013 van Syrië naar Turkije ging. Na een verblijf van een viertal dagen bij een vriend in Gaziantep reisde de betrokkene per bus door naar Istanbul, vanwaar hij op 26.12.2013 per vrachtwagen vertrok. De betrokkene stelde verder dat hij drie dagen later in Hongarije aankwam. Hij verbleef naar eigen zeggen twaalf of dertien dagen in Hongarije in een woning van de "smokkelaar". De betrokkene stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd omdat hij op illegale wijze de grens overschreed, maar dat hij geen asiel vroeg in Hongarije.

Op 24.01.2014 werd een verzoek voor overname op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 gericht aan de Hongaarse instanties, die op 29.01.2014 met toepassing van artikel 18(l)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Hongaarse instanties deelden mee dat de betrokkene op 29.12.2013 asiel vroeg in Hongarije, maar daarna verdween met onbekende bestemming. (...)

Er moet worden opgemerkt dat Hongarije instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(l)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat de door de betrokkene in Hongarije in december 2013 ingediende asielaanvraag nog niet werd afgesloten. Dit betekent dat de Hongaarse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Op grond van bovenvermelde argumenten is er ons inziens geen reden om aan te nemen dat dit wat betreft de betrokkene niet het geval zal zijn. ”

Het is niet omdat de verzoekende partij tijdens zijn verhoor op 15 januari 2014 erkende dat haar vingerafdrukken genomen waren op 29 december 2013 in Hongarije, maar zij voorhield dat zij daar geen asielaanvraag heeft ingediend, en omdat zij ook in het verzoekschrift ontkent dat zij in Hongarije een asielaanvraag zou hebben ingediend, dat de Belgische overheid de asielaanvraag van verzoekende partij zelf zou moeten behandelen. Anders oordelen zou neerkomen op het ontkennen van elke rechtskracht aan de Verordening 604/2013, waarin criteria en instrumenten worden vastgelegd, om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. Vanzelfsprekend dient de andere lidstaat niet de stavende stukken inzake de asielaanvraag die de betrokken vreemdeling heeft ingediend, door te sturen opdat de Belgische overheid dit zou voegen aan het administratief dossier. Uit Verordening 604/2013 blijkt dat de formele bevestiging door de Hongaarse autoriteiten volstaat. De raadsman van de verzoekende partij heeft in het schrijven van 22 februari 2014 overigens ook niet aangegeven dat haar cliënt nooit een asielaanvraag in Hongarije zou hebben ingediend, hetgeen andermaal vragen stelt bij de geloofwaardigheid van de ontkenning door de verzoekende partij. De kritiek dat zich in het dossier geen enkel stuk bevindt waaruit blijkt dat

de verzoekende partij een asielaanvraag zou hebben ingediend, gaat voorbij aan de uitdrukkelijke bevestiging door de Hongaarse autoriteiten van 29 januari 2014, die zich in het administratief dossier bevindt.

Dat de verzoekende partij vervolgens naar België is gekomen, doet geen afbreuk aan deze asielaanvraag. Terwijl de verzoekende partij tijdens het verhoor op geen enkel ogenblik melding heeft gemaakt van een *'hardhandig optreden door de politiediensten'*, doch integendeel vermeldde dat hij *"in Hongarije geen problemen kende, eerst en vooral omdat ik er niet lang heb verbleven en ten tweede kende ik er geen problemen met de autoriteiten"*. Ook in het schrijven van de advocaat van 22 februari 2014 werd slechts theoretische kritiek geuit inzake de toegang tot de asielprocedure en de detentie, zonder dat in concreto werd aangevoerd dat de verzoekende partij slecht zou behandeld zijn.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gezien de concrete elementen van het dossier, op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt dat zij nooit verklaard zou hebben dat zij in België geen familieleden heeft en in Hongarije geen problemen heeft gekend.

De kritiek van de verzoekende partij is in strijd met de door haar op 15 januari 2014 ondertekende verklaring. De verzoekende partij heeft het gehoorverslag ondertekend, hierbij verklarende dat de *'hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn'*, en deze ondertekende kopie bevindt zich in de stukken van het administratief dossier. Het is trouwens opvallend dat ook de advocaat in het schrijven van 22 februari 2014 nergens melding heeft gemaakt van het voor het eerst in het verzoekschrift opgeworpen betoog inzake problemen in Hongarije.

De vermelding in het schrijven van de advocaat dat de verzoekende partij in België een nicht zou hebben bij wie zij zou kunnen verblijven tijdens de asielprocedure, werd in rekening genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat *"De betrokkene meldde verder dat hij een in België verblijvende nicht heeft. Dit familielid en haar gezin zouden de betrokkene naar eigen zeggen tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag kunnen huisvesten en ondersteunen"* en *"Wat de in België verblijvende nicht van de betrokkene betreft merken we op dat deze persoon niet kan worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, g) van Verordening 604/2013. Verder wijzen we er op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat er vanwege welbepaalde redenen tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familie een relatie van afhankelijkheid bestaat, die de nabijheid van de betrokkene bij zijn in België verblijvende familie noodzakelijk maakt."*

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gezien de concrete elementen van het dossier, op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3, § 2, lid 2 van de Dublin III-Verordening en artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt dat zij in haar brief aan verweerder talrijke onafhankelijk en recente rapporten heeft aangehaald waaruit blijkt dat een overname door Hongarije een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest EU met zich meebrengt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (E.H.R.M.) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76;

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Net zoals de advocaat in het schrijven van 22 februari 2014 slechts algemene en theoretische beschouwingen heeft geuit, zonder dat zij zelfs maar voorhield dat de verzoekende partij zelf in Hongarije slecht was behandeld of geen toegang had gekregen tot de asielprocedure, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook in het verzoekschrift niet aantoonde dat zij t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris concrete elementen zou hebben aangebracht. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretisch betoog inzake structurele tekortkomingen van het systeem en de niet-eerbiediging van de grondrechten van asielzoekers, doch laat na aan te tonen dat er zich in concreto problemen stellen wat haar eigen situatie betreft. De Raad benadrukt dat Hongarije zich reeds akkoord heeft verklaard met de overdracht en bevestigde dat er nog een lopende asielprocedure is. De verzoekende partij toont niet aan dat zij na overdracht aan Hongarije niet op correcte wijze zal worden behandeld. De verzoekende partij werd hierop nochtans expliciet gewezen in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Hongarije, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in dit land, doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing, en tevens terecht vermeldt dat de Hongaarse autoriteiten in casu hun akkoord tot overname van de verzoekende partij hebben betuigd op 29 januari 2014. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Hongarije en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zal worden onderzocht. Het is niet omdat zich in het verleden problemen hebben gesteld voor asielzoekers, dat deze problemen zich sowieso nog stellen voor asielzoekers die worden overgedragen in toepassing van de Dublin III-verordening. Het betoog dat 'de kans groot is dat de Hongaarse autoriteiten zich zullen beroepen op voorwaarde B' om de verzoekende partij in detentie te plaatsen, betreft een loze en louter hypothetische bewering die niet aannemelijk gemaakt wordt.

Verder motiveerde de gemachtigde, in antwoord op de in het schrijven van de advocaat opgeworpen problemen in het opvangcentrum te Debrecen en Balassagyarmat, niet op kennelijk onredelijke wijze dat *"personen, die de status van vluchteling of subsidiaire bescherming verwierven, worden overgebracht naar een opvangcentrum in Bicske ("pre-integration reception centre"), waar ze zes maanden kunnen verblijven (AIDA-rapport, pagina 35, alinea 4)"* en dat er *"verder op grond van de door de betrokkene aangebrachte elementen geen redenen zijn om te besluiten dat personen, die in Hongarije de status van vluchteling of subsidiaire bescherming verwierven, niet volgens dezelfde voorwaarden als Hongaarse onderdanen toegang hebben tot bijvoorbeeld sociale bijstand en huisvesting"*. De verzoekende partij gaat bij haar kritiek voorbij aan deze motieven die zij niet weerlegt.

Algemene rapporten op zich volstaan niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en in casu maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris, gezien de concrete elementen van het dossier, op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC